

RÁBA GYÖRGY

Újjáéledt Hány János

Néha a föld fölött repültem
a kétágú főnről kicsi
nesz nélküliek gondjai
szétrebbenhet rajuk vadak
ragadozót orrontanak
én meg a naptól ingerülten
légi utam kell keserüljem
ott fenn dermednek is a szárnyak
jaj ha nem születél madárnak
gyalog lelkeknek boldog álma
a mondabeli panoráma
ki a játszmában sose felnőtt
hőmérőzni kezdi a felhőt
savpróbára veti a szárnyat
repülésre nincsen bocsánat

Sarokból sarokba

Mit láttatok belőlem
ti szobák sarkai
az elsőben ki tudja
daczból vagy büntetésből
álldogáló fiúcska
lesi a szabadítót
manót inkább a tündért
ragadja ki a napra
játék övezetébe
jóbaráti csapatba
s évek jöttek homályban
majd fényben hinta ködben
örült-e egyszer-egyszer
és megint egy zugoly
maga szemelte ki
ahogy ott kucorog
két kart térdére fonva
széttekinthet pilóta
lélekkal válaszütra
a kezdet sűrűsége
végtelen lehetőség
döntéssel gúzsba kötve
elhül a visszanéző
végül ahol a múlt
töredező kitin-váz
a jelen csak kopár zug
töltöget napot órát
feneketlen edénybe
volnál régi sarok
fészekalja meséknek
ugyan kicsoda tett
onnan emide téged

BÁTHORI CSABA

Kész minden

Hasadás, ez a vers, a korszó
egy hosszú hajszálrepedéssel,
ez a ravatalszag, utolsó
kulcszárás, meg az elégszer

ajándéknak vélt kisgonoszság, –
sok szünetet gerjeszt az élet.
Mérgeiket egymásnak adják
végveszélyben a vaksi gének.

Felébredünk egy pillanatra,
hogyan tudjunk a nincsnek örülni,
és hogy a semmi nekünk adja
aranyát. Minden *értünk* semmi.

Amíg élsz, planéták kerengnek
ösztönöd éber cirkuszában,
s mire nem vagy, semmi helyeknek
lángját keresed zabolátlan.

Ami van – térképes platánfa,
szellő, délcsend, egy göngyöleg sár –
az épp nem kerül odaáttra:
az szólomatva idelent vár.

Mennyi úr illet majd meg egyszer?
Ki szól belőlem hangomon túl?
Túlél-e, aki lenni nem mer?
Kivesznek a csöpp válaszoktól

a nagy kérdések. Meglehet, hogy
a megsemmisülés tanít meg
belakni azt a messzi sarkot,
ahol a források erednek.

Elpergő égtáj ember, állat.
És a végén egyszerre lesz kész,
egyként végetérhet, beválhat
a pusztítás és a teremtés.

HARKAI VASS ÉVA

kora reggel a kálvária-dombról futva harci készülődésben dühösen

a padlástérből jóformán a cipőjébe ugrik ott várja kifűzve a földszinten a lépcső alatt
de mégsem: mert közben végigpengett a falépcső fokain
inalás közben óvakodva mint a macska puhán lépjen és pontosan
s ahogy ki- majd bevágja maga mögött az ajtót ki és be a kiskaput
senkit nem lát nem ismer hajnali félhomályban oszon mint meglódult verssorok
közben ki-be jár fejében egy csonka sor arról hogy legszivesebben egyszerre
simogatná arcon és vágná pofon egy jó nagy nyaklevest hogy észhez térjen –
itt állt meg de mégsem tovább rohan – utána talán elsimítani *helyrefozni* a pírt
derengő őszi reggel szedi a lábát nagy ívben előz szomszédot idegent
maga mögött hagyva a kálvária-dombot a stációk felháborító nyugalalmát
az útelágazás bermuda-háromszögét s miközben tovább viharzik
magával sodorva esőt lombokat sietve át kell gondolnia újra
hogy akkor pofon vagy simogatás nemsokára mindkettőt kesztyűs kézzel
kell majd egyre hidegebbek a reggelek kásásodik az ér vize
talaj menti fagyok leselkednek a híd alatt

(mi tűnik el)

mi tűnik el mi az mi
lassan múlik süllyed elmerül
a bibliai alma
mint könnyű nehezék
egy vasárnap unalma
a biztos fedezék
alászáll szétcsúszik
vonz és taszít
e nehéz őszben
hullám dobálja a házat
nincs magyarázat
el nem hangzott
kérdésre válasz
hiába kerülgeti
már nem az a ház az

(mi elveszett)

mi elveszett majd megkerül
hol felbukkan hol elmerül
de megsérül a máz
és keserül az íz
a bőr édességéből
mi marad: múltó varázs
szánalmas pórusok
felpattogzott zománc

szétcsúszott párhuzamosok
félresikerült románc

(ugyanaz mindig)

újra ugyanaz mindig
másként és ugyanúgy
újabb és újabb hullámok
verdesik a házat
megrepedező oszlopok
kilazult fogsorok
ez már nem az a nyár
nyomában másik január
hordalékot sodor
a megáradt folyó
újra csak ugyanaz marad:
végtelen tenger s tiszta tó
partján másként és ugyanúgy
ugyanaz mindig

hallásgyakorlatok #32

nem piszkos a kezem, csak izzadt. || az öregasszony torkszakadtából kiabálta, hogy a cigányok szálljanak le a buszról. | mást is mondott, de ez volt a lényeg. | az autómata meg mindig felsorolta, hogy mikor hova lehet. || kit érdekel mennyi van még hátra? | megcsináltatom a fogaimat. aztán az anyjánál meglátogatom. || ez már a ti dolgotok. | beszéljétek meg. | addig én, kiállok az autóval. || velem az apám ne kiabáljon. | hogy merészel? | mit képzelsz az az ember? || a temetés óta nem mozdul ki otthonról. | szégyenli, hogy meghalt a fia. || akkor már minden nap volt vizsgálat. | ilyenkor előző estétől nem lehetett enni. | a sok koplalástól megszépültünk. | és próbáltuk úgy intézni, hogy valaminek mindig összeérjen. || elállt az eső. | nyisd ki az ablakot.

hallásgyakorlatok #34

most is feljött a talajvíz pincénkben. | almák úsztak meg döglött csigák. || ha kimegy, és visszajön, már nem ugyanaz. | ne menjen sehová. || a rendőrautó ott állt járdaszigeten, de nem szálltak ki belőle, csak voltak. || nem hallom. | hangosabban beszélj. semmit se hallok. | miért kell folyton suttozni? || azonnal megérezem, ha történik valami a bőrömön. | valami elváltozás. || sokáig azt gondoltam, hogy van egy balázs nevű öcséd. | pedig te vagy a balázs. || az utolsó alkalomra már senki se jött. | én meg úgy, ahogy voltam, nagykabátban végigdőltem a padon. || ha reggel rossz kedvem van, bemegegyek egy parfümboltba. | gyorsan fújok a kezemre valamelyik nagyon drágából. | és szagolom, míg tart az illat. || a koncerten végig azt néztem, kinek az ujján van karikagyűrű. | jól látszik, amikor fogják a vonót.

JÁSZ ATTILA

a test másik oldala.
Az álomszerv szolgálatában

megkéssett ciklustöredék a Műhely Álom-számába

(i, szívkert)

Mindig kell hozzá egy csipetnyi ellenfény,
a legapróbb részletek leírásához is, hogy

miként a szívpitvar egyre rosszabbul,
záródó, elhasznált, műanyag billentyűjét,

az éjszaka nyikorgó kertkapuját
legalább résnyire nyitva találd.

(ii, szemtenger)

Amikor becsukom a szemem,
tengereket látok hullámozni,

amikor kinyitom a szemem,
tengereket látsz hullámozni,

behunyom, kinyitom,
hullámzik.

(iii, apaarc)

Leemeltem rólad az arcod,
a küzdelem és távozásod után nem sokkal,

azóta itt van a kezemben,
se emlékezni, se felejteni nem tudok,

de azt se, ennyi holt idő után
mit is csináljak vele.

* Smelke rabbi, szokásától eltérően, barátja rábeszélésére ágyba feküdt aludni, elfüggönyözött szobában. Azelőtt félkönyéken, gyertyával ujjai között aludt, hogy tanulását ne kelljen huzamosan megszakítania. Amikor a rabbi felébredt, már tűzött a nap, de nem bántotta, hogy ilyen sokáig aludt, mert belül is valamiféle ragyogást érzett. Az imaházban, amikor a Nádastengerről szóló éneket adta elő, az emberek úgy érezték, fel kell tűzniük kaftánjuk szélét, mert a jobbról-balról csapkodó hullámok benedvesítik. Smelke rabbi később így szólt barátjához: „– Csak most jöttem rá, hogy alvással is lehet szolgálni Istent.” (Martin Buber nyomán)

(*iv, ráktest*)

Amikor az én az egész lelket
kirágta az ollójával,

ott maradt a test lukasan,
átjárókkal, áttételekkel teli,

egészen a szívig lehetett látni,
sem hazugság, sem sajnálkozás nem segített,

a test tette a dolgát, de már
veszített.

(*v, agysötét*)

Meghalt, meséltem valakinek, pedig élt,
nem akartam ujjal vájkálni ebben a sötét sebben,

megőrült, bele a magányba, öregségbe, mert
valami elromlott belül, az agyban,

szíve is elsötétült egészen,
elveszett az énje, eltévedt, jó messze

egykori önmagától, a világtól,
világtalanul húzza csak kis bevásárló-

kocsiját maga után,
napra napot.

(*vi, levéltest*)

Lehullott levéltest az én,
hever a fák alatt a sárban,

amit eső vagy kutyahúgy áztat,
hiába érzi, hogy nyár van,

bizonytalan érzés matat a lélek peremén,
ismerős kert a repedt ablak üvegén

át nézve, koronától gyökerekig,
évmilliók alatt ugyan, de öregszik.

MELIORISZ BÉLA

Forogjon

ha lapos közhelyekből is
ám végül összeáll az élet
mint bolondos álmok
vagy örüljek hogy egyáltalán élek

ne akarjak semmi extrát
úgysem leszek halhatatlan
maximum hülyéskedjek
nyakig márkás fürdőhabban

legyen üres minden napom
férjen bele jó sok semmi
így forogjon a gép
hagyva az alkotót pihenni

Máskor is

az éjszaka kiszakadt reklámszatyrából
szétszóródnak a majdnem álombeli szöveggé lett szavak

vasárnapias határszéli vasútállomás
a dél sivatagában remegő vonalak szétfolyások
páraként semmivé foszló néhány ismeretlen arc

a mondatrészeket igazán jól ki nem vehető repedéseiben
a szinte már értelmetlenségig türelmes várakozás
titkolt törekvések illúziója

mifelénk ma így kélt ki a ködből a rózsásujjú hajnal

de azt hiszem ehhez hasonló már máskor is előfordult
csak akkor magam is az utasok között ácsorogtam
nézelődve a sínpárt elveszejtő távolba
s a meg nem történt dolgokra még ennél is jobban tudtam emlékezni

Mindig máshol

léted nem más mint játék
hihetetlen történet
vagy egyszerűen szívás
ha leverted a lécet

egyszer majd visszanézed

fej vagy írás tök mindegy
titkos szavakkal játszol
a porban megtévesztő
képletek s mindig máshol

ez van kinek hiányzol

PÉNTEK RITA

Átutazó

felszakadó mondatok
villan mint a sikoltás
ujjaink ha összeérnek
égtájakon át utazunk
ugyanarra és mégsem

Hegyoldal

zúzmarák erdómély csöndje
ködökön csukott szemhéjakon
vezetnek a fény lila ösvényei

Északi utazás

az éjszakák itt
hűvösen simulnak
ahogy érintetlen
könyvlapok
napokig hevertem
alvó ujjaid
lenyomata a párnán

Ősz

ősz készülődik
falevelek halott
kísérők utamon

Januári napsütés

szél borzolja tincseid
nárciszok kibuggyanó
zöld hajtásai
lesz aki megbocsát

Kérdés

mit tud a folyó
és mit tudnak ujjaid
ha parttalan hömpölyögnek
éjszakák hordalékán
és hová tűnik az éjszaka
ha mosolyod nem lesz szerelemmé

FORRAI ESZTER

Világom

Világom
Papirlapokra öntött
Lélek sikolya
Egy évig néma volt ajkam
Csak vérző pecsétet leheltem naplómba
És vártam, hogy szószínek helyett
Színes képekből
Szószótttest fonjak...

Göncölszekér

A göncölszekér négy csúcsára
Kivetítettem lelkem
Hogy napként sugározza
Szívem melegét
Fázik a világ
Melegedjete bennem

Esik a hó

Fehér hópaplan, cseresznyevirág szirmai,
Fehér lapok, sorok a hóesésben,
Angyalok szárnyai, fehér hattyú, hópelyhek zenéje,
Időtlen lüktetés a tében,
Cukorkristály az abroszon,
Elsőáldozók fehér ruhája
Pókhálók idegvégződése
Érhálózat, haldokló gyermek fehér szemhéja
A hó meghal egy bohóc maszkján
Üzenet, utolsó sóhaj
Fájdalom ujjenyomata
Az ég szilánkjai,
Olvadó hó
A téli éjszakában

Odilon Redon

Az álmok virágszirmaidon
Mint pillangók alusznak
Felrepülnek, majd visszahullanak
Fekete szénporból gyúrod színeid
Fehér csendből
Varázsolod
A születő embert

JUHÁSZ OTTÓ

Tíz pillanatvers

Csong An Szunim Dharma Mesternek ajánlom

I.

A zápor elállt,
erecskék futnak alá.
Utam kaptatós.

II.

Komor ég alatt
rideg felhőben a nap,
hűti tagjaim.

III.

Hanyatt heverek,
szelíden lejt a pázsit,
hátamon a hegy

IV.

Két agancs feszül
össze holdfénypermeten.
Vérzik homlokom.

V.

Úszóm lemerül,
húr feszül, hajlik botom,
horog sebzi szám.

VI.

Őszibarackfák,
lombok, ízek, illatok.
Mind letarolták.

VII.

Kígyó nem vedlik
sárkánykirállyá, s meglőtt
sólyom mélybe hull.

VIII.

Máglya, tomboló.
Összeroskad, füstje száll,
hűlt helyén hamu.

IX.

Nemrég érkeztem
s máris felölthetem az
utazó ruhám.

X.

Nem fontos a víz,
a kő, sem az, ki dobja,
csak a csobbanás.

FENYVESI OTTÓ

Maximum Rock and Roll

&
Over and over.
Valaki föléd hajol,
megcsókolja a szád,
boldog, hogy létezel.
Azt mondja: az élet
csupa rongy, frázis.
Mondja még:
nem visel bugyit, és
szívesen olvas lírát,
Adyt és József Attilát.

&
Vadnak születünk.
Szinusznak, tangensnek.
Kőbnek, gyöknek, függvénynek.
Az esetek többségét nem ismerem.
Inkább alszom, mint a bunda.
Mint a tej. No, milk today!

&
Isten hozott testvér, a kómába!
Isten hozott a hetvenes évekbe!
Vakítón csillog a bakelit,
ezerkilencszáz-mittudoménhány.
A hengergyárban vadul dübörög
a Velvet Underground

&
Ég a lábam alatt a talaj.
Mindjárt indulok érted,
vágatok szilaj paripán.
Heted-hét országon keresztül.
Ezerrel Manhattan,
New Jersey, Pennsylvania.
Megyek, máris indulok,
te, zöldszemű mohikán.

&
Időnként jön egy villamos.
A sarkon furcsán dülöngélnek
az emberek.
Tumbling Dice,
4 giga Blue.
Ölelj magadhoz, mert
kell a bizonyosság!

&
Ördög és pokol!
A tiéd vagyok, egészen!
Mindenem megfoghatod,
de oda nem nyúlhatsz!
Érted? Felfogtad?
Belém nem,
nem hatolhatsz!

&
Gyere, érezd a zajt!
Nézd, ahogy idegen férfiakkal
táncol a Blue Noise-ban.
Kebleit befedé kezével.
Nézd, fagyott madarak
hullanak az égből.
Jöjjön hát, minék jönnie kell:
Honky Tonk Woman.

&
Szeretem a kéket,
a nagy néma vizeket.
Szerettem a nagymama bögréit.
Szerettem nőket.
Szókéket, barnákat,
cinóbereket.
Kattogtak bennem a rímek,
vadul a hexaméterek.

&
Lélegző furcsa hajnalon:
Rockaway Beach, Coney Island.
Kérem szépen, itt nem lehet aludni.
Miből vannak itt a falak?
A szomszédban egy lány sikongott,
egész éjjel kéjesen nyögdécselt.
Azt mondogatja a sarki fagyaltos:
az éj leple alatt partot értek
a régóta várt békaemberek.
Los Hombres de Paco.

&
Mondjuk a lehetetlent.
Már nem hiányzunk senkinek.
Gömbölyödik az ősz,
termelődik a sötétség,
az idő nem akar megállni.
Olykor jó volna,
mosolyodba belebújni.
Szavaid almán vajúdni,
magunkat nem találván,
szerelmet hazudni.

&
Közben besötétedett,
a tenger felől érkező szél
elcsendesedett.
Nem tudom, mindez mire vonatkozik.
Egykor csodálatos szavak keringtek erre,
de már sehol sincsenek,
az égen halálba zuhannak a csillagok.

&
Keresem a szavakat:
Toldalékok, ragok, névmások.
Olvasatok. Kommentárok. Citátumok.
Fragmentumok, kivágások. Vendégszövegek.
Torzulások, másolatok, omladékok.
Újrahasznosított szavak, füzérek.
Kihagyások, bemásolások, beleírások.
Konstellációk, remixek. Torzók, vírusok.
Buherálás, diszkurzus.
Párlatok, maradékok.
Asszociációk, elvonatkozások.
Germanizmusok, anglicizmusok.
Látványtöredékek. Sikolyok.
Zuhatagok. Folyamok, torkolatok.
Nosztalgiák, légszomjak. Dobszólók.
Újraírt dallamok. Bakelit. Lomi.
Egy gramm költészet, kettő utópia.
Leltár, néma tartomány.
Ez így együtt nem túl
vidám tudomány.
Találni ott egy-két szép részletet is,
Brooklyn, Surf Avenue.

&
Sorokat találtam benne aláhúzva:
„Csókolván ez minap az én szép szeretőmet,
szerelmes szájában felejtém én lelkemet”
Balassi Bálint

&
Olvad a tél. Bővül a mondat böjtelő és szarvastor havával. Lámpát olt a szél a zongora billentyűin. Törik a jég, mélyül az árok. Billen az egyensúly. Böjtől a világ, vár rá a szép kikelet.
Egy búval baszott zongorista kavarja a füstöt. Szaporodnak a fekélyek, a ciszták, mélyülnek a ráncok. A költő rímet lop és köhög. Múltba réved és hallja a szél tragikus énekét, hallja a szakadt húrokat, a bomlott harmóniákat. Mert asszonyt gyászolt a tél.
Melle sokáig izzott a havon.

BÍRÓ JÓZSEF

Arról ... –, hogy ...

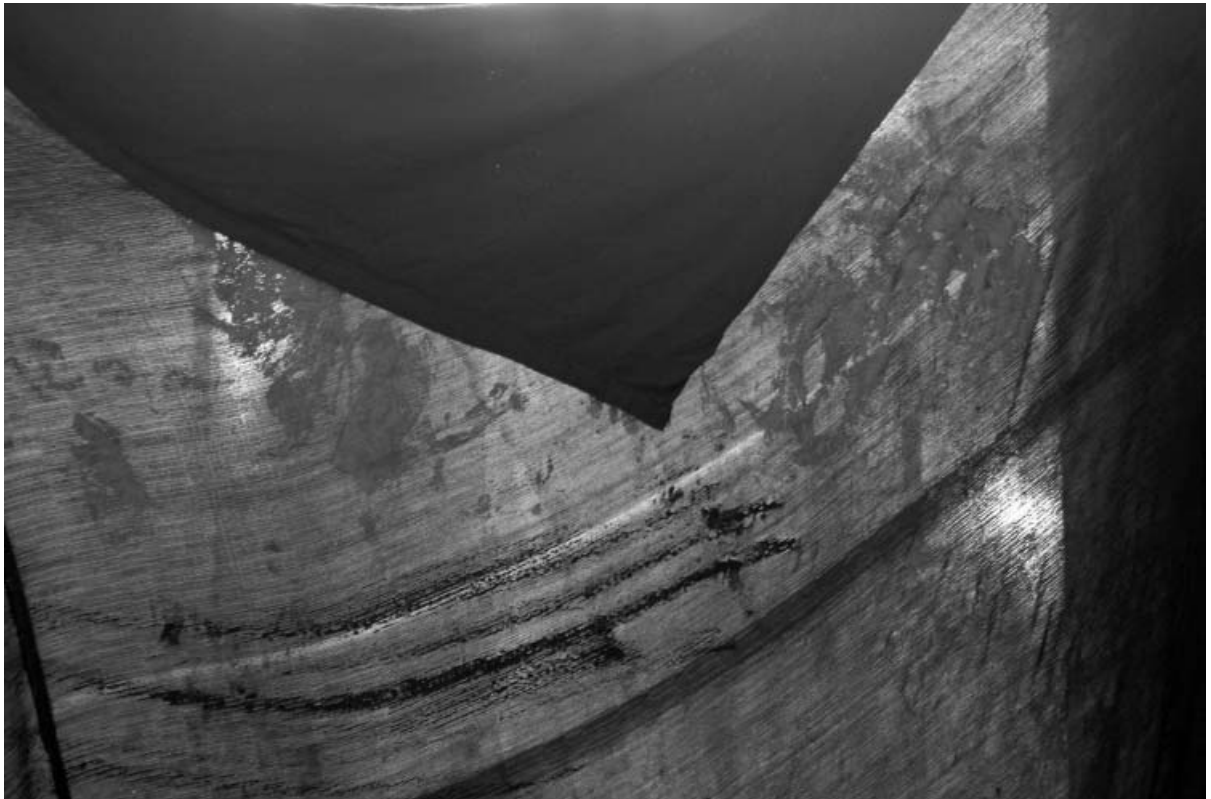
... tudom ... (?) ... – (hm) – ... tudom ... :
múló – időm ... – kivérzik –
... : lemossa arcom

Buddha adománya

ima ... : szó nélkü
li ... : – a szív szemének ... min
den *álm* ... 'hívás – : ...

Van ... –, hogy ...

már meg sem hallja
– semmi sem *szabályosabb* –
... : angyalszárny suhog

BAÁN TIBOR

A bélyeggyűjtő

Eleinte minden bélyeget gyűjtött,
ám egy szép nap felismerte, hogy
korlátlan érdeklődése
elnyeléssel fenyegeti.
Módosított ezért
érdeklődése irányán.
Addig szűkítette
szakterületét, amíg
meglelte azt a sávot,
ahol már senki sem
versenyezhetett vele.
Kétségkívül: a pillangós
bélyegek látványa
fölfoghatatlan módon
föllelkesítette;
hosszú éveken át térdig
derékig a bélyegekben,
lepkehálóval kezében
kergette a drága
hamvú és színes
illanókat többnyire este,
nagyító és lámpafény
mellett. Mániájáról aztán
tanulmányok születtek,
versek is – mint ez,
ama nagyobb mánia
finom leágazása.
Bélyegzett és bélyegzés
nélküli napjai
parányi telkén
(mindig másikon)
néha megpillantom,
ahogyan átszellemülve ül,
ücsörög egy padon.
Úgy. Pontosan úgy,
mint lepke a virágon.

Szállítmány

Nézd a magányos teherautót amely
egy kiállítás tárgyait cipeli
holt festőnk képeit letakarva
ládákba csomagolva szalma közé dugva
Viszik a *színeket* restaurálni
a mozdulatot mely megfigyelőkészség
gyors ihletében virágzott ki
Az egyik tájképen
Van Gogh-sárga nap
szalmasárga sugarak
lila szilvapacák
mikor a légnymás - - -
Önarcképek figyelik egymást:
öreg a fiatal

Ki tudja honnan kaparták elő
ezt az idillt
Cafatokban a vászon
A bombák hullása közepette is
a békét hirdeti a nádszékéből
előgomolygó figura
Maga a festő
Halálba itta magát
Halálba festette magát
A vásznak színei egymáshoz
járnak látogatóba
A teherautó megáll

Antikvárium

Régi költők, mit hittetek,
Míg írtatok sok versetek
Mit hittetek ki tudja azt
Néma harangok a szavak
Egy délibábból bús románc
Kihullik mintha vallomás
Csókok, szirének ó nagy ég
Szeszlánggal égő messzeség
Tört rímek véres keszkenők
És elfogy lassan az erő
Elfogy a düh s a békevágy
Pihentető akár az ágy
Feljönnek lám a csillagok
Komjáthy csillaga ragyog
Szenic emléke bármi bús
Élet virul belőle dús
És így megy ez a halk nevek
Mint rózsafáról levelek
Leperegnek egymás után
És Boreász siratja Pánt
A homokóra hallgatag
Üvegnyakában halk patak
Folyik csorog még csordogál
Aztán vége... jaj... nincs tovább
Fulladt folyók fagyos szavak
Talán nem is jön a pirkadat
Ady napja és a Nyugat
Talán csak ködkép Ámulat
Tán sírhelyek e könyvek itt
És *agnoszkalni* valakit
Nem akar nem mer senki itt
Hát nem történik semmi sem
Ami volt vissza nem jöhet
Úgy kifakult az unt szöveg
Mint imádság... régi szöveg
Rímek pillangók szerelem
Az olvasó már nincs jelen

KESZTHELYI REZSŐ

Restaurált képek

•

Színtheerbe ejtve a kert; lélekeszemből meg virágnevek
nőnek, és szitakötők képszitakötői
vélnék szárnyaikba fényt; a vérvidék pedig
színtelen szín, tárgyat kolduló szín; vele
keringi körbe magányom, ki mit se tudja
magáról, miket hal meg, miket él;
valami azonban néha-néha átdereng, az éjben
meggyvirág-fehér az éji rész, szitakötők
harmatfeje pirkadatkor, és talán
rajtam is fog történni a szín

•

Enyhe kaptató, oldalt ág-
lélegzet és fehérfehér színbeszéd; lassan
lépkedek, és lassan ezt álldogalom, és aztán
tovább, fölfelé, és akkor már akárha belőlem
semmi se látszanék, ám a szél szikrázása engem
mutogat, a murvapor is ugyanígy, és
a fűszálárnyék, amott meg a zsalurés és a neszezés,
a füsttűnés és a madárcsönd, ahogy
átüt az éjszakán, és miként minden-
mind nélkülem van, ami én.

•

Társam megrebben, ha
álmait bolygatom – és bennük a lényét,
amikor nem vagyok veletárs, csak idézem
a testidőt, hangtalan, és kín nélkül a kint,
mint amolyan emlékhoidat; és a rigóinkat, kik
mindig feketék, rajtunk
csattogó énekük, és azzal hangzanak,
ami a társulásélet,
ahogy gyötörnek az összes dolgok,
s míg gyötörnek, gyönyörködtetnek.

•

Fénykékből kelő égiéj,
benne vitorlázó sirályok, nagy,
kerengő hópelyhek, kik sose hullnak,
és sose párolognak fel – ó, Notus, mi
lesz velem, ha már halok; sejtem: nem
emlékszüret –
pillanattény a kiürülő szemek; ám
a töméntelen itt marad, és érintkezik majd
mivoltom láthatatlan portüzeivel,
mint ha múlik a semmi örökké.

•

Szeretni – kimeríthetetlen hiány;
alaktalan, ezért
kényszerül terád, hogy látszódjék –
összes részleteidben;
különben életszegény;
én pedig
megmúlok, ami belőled
él; gyönyörű
vagy, gyönyörű, te a semmim teste,
szőlőfürtből csordulás.

•

Olykor-olykor megtorpan
tenyeremen némely hópehely, még
gyermeteg, aligha tél, hisz' golya kel
szárnyra, és amíg térése tart,
tollazata színtömeg;
nézésneszeimből a derű felfakad;
élve is, halva is ugyanaz –
levegőszív –
sugárzik, és ebben
minduntalan elakad.

•

Velem is leéli magát, ami
nem én, miként eltöltöm vele,
ami ő; pipacsszőnyeg foga légből
hulló holtakat, tetemük égboltrészeket szakaszt
ezalatt; lényeseményem
csepereg, pompát szítál: időtájakat,
ahol a közöny is érzi önmagát, míg
mögötte látássötét figyel moccanatlan
alakban: nem a szellemé,
nem az anyagé.

•

A múlás minduntalan öröktörmelék –
belőle gyarapszik
a lüktetés – vagy mit tudom én; pusztán ennyit:
létezi létét a lét – születésünket halhatatlan múlás
követi, miként a szép attól szép, hogy szépségét
szünös-szüntelen összetöri; fényességeid árnyékokat
ragyognak kifelé; ne zokogj hát, ám ne
is örvendj; mindaz, amid van, talán a semmiből
keletkezik – talpadról a port
azonban csakis por törölheti.

•

A tengerre ráhullik apránként a színe –
pipázom a kerti karosszékben, közös csendet
hallgatunk – lepkeszárnak bókászak levegőt,
miközben valamely nappali csillagokból láthatatlan
nyálam csordul, és valamikor ideér –
moccanatlan gyík a falon, nem is lüktet:
sziklaszív; arrébb oleander virágfürtje, róla aligpárák
foszlanak; sirály kerengő tollpíhéje, rajzol engem
vonaltalan; aztán visszatér az égboltra a tenger színe –
egymásra fakadunk lassan, akárha végtelenegy esti tér.

•

Nyugágyban napozva köszöntöm a teraszon szelet,
és ő megáll – és vele fecskék, rózságyasok, fenyő-
és platánfák csapatosa; még a tó hullámpárája is
moccanatlan vár, hogy nyughassak végre egy-egy
pillanatilag – mintha éreznék: oly gyakorta kimerít,
ha a selymes vonzalom és a közöny egy –
leginkább pedig az a magam-emberszövedék,
amitől szárazon lábad a szív szeme –
mozdulok, a korlátra könyökölök, s állok ott, míg
kel a hold, és fényhálójába zsákmányul esem.

